

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Blanky Fauré a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **Ing. S. N.**, narozený dne XXX
bytem XXX
zastoupený advokátem Mgr. Josefem Ždárským
sídlem Panská 895/6, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy**,
sídlem Kongresová 1666/2, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2018 č. 2/2018, sp. zn. PCR00ETRpo67361981

takto:

- I. Rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 12. 2. 2018 č. 2/2018, sp. zn. PCR00ETRpo67361981, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 9 800 Kč, a to do rukou jeho zástupce, advokáta Mgr. Josefa Ždárského.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále též „Městský soud“) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy (dále jen „odvolací orgán“ či „žalovaný“) blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ředitele Obvodního ředitelství policie Praha IV (dále též „prvostupňový orgán“) ze dne 23. 10. 2017, č. 419/2017. Rozhodnutím prvostupňového orgánu byl žalobce uznán vinným, že *„jinému ublížil na zdraví tím, že dne 2. 3. 2017 v období od 15:30 do 16:30 hodin v obci Chaloupky, v okrese Beroun, na cestě poblíž č. p. 43, úmyslně fyzicky napadl svou manželku Mgr. E. N., narozenou XXX, několika údery otevřenou dlaní do hlavy a poté ji chytil za kabát a smýkl s ní o zem, čímž ji způsobil pohmožděniny lebky a krční páteře, bez známek otřesu mozku, s doporučením nosit krční límec po dobu 1 týdne“* podle ustanovení § 49 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“). Žalobci za tento přestupek byla uložena pokuta ve výši 3 000 Kč.
2. V *prvním žalobním bodu* žalobce namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí prvostupňového orgánu pro nesprávné a neodůvodněné závěry. Podle žalobce se prvostupňový orgán nevypořádal s výpověďmi poškozené a jednotlivých svědků, které si vzájemně odporují a nekorespondují s výpovědí žalobce.
3. Žalobce konkrétně namítá, že poškozená nejprve dne 2. 3. 2017 při oznámení na linku 158 okolo 16,30 hodin uvedla, že byla kolem 15,30 hodin napadena manželem 5 až 10 údery otevřenou dlaní. Téhož dne v 17,00 hodin při lékařském ošetření uvedla, že byla napadena manželem opakovanými ranami pěsti rukou do vlasové části hlavy. Dne 27. 7. 2017, při projednání daného přestupku, vypověděla o úderech pěsti do oblasti spánků z obou stran, přičemž počtem úderů si není jistá, jednalo o 5 až 6 úderů. Ve výpovědi uvedla rovněž, že se měl žalobce vůči ní dopouštět vulgarismů. Žalobce namítá, že správní orgány přitom žádným způsobem nehodnotily jednotlivé výpovědi poškozené a nezabývaly se ani rozporů v nich. Žalobce měl dle obvinění manželku chytit za kabát a smýknout s ní o zem, není však zřejmé, z jakých důkazů či úvah správní orgán k danému závěru dospěl. Rozhodnutí obsahuje pouze shrnuté přepisy výpovědí jednotlivých účastníků řízení a není z něho zřejmé, z jakých podkladů prvostupňový orgán vycházel a jakými úvahami byl veden při jejich hodnocení. Není ani zřejmé, ze kterých skutečností a důkazů prvostupňový orgán dovodil vinu žalobce, když důkazy žádným způsobem nehodnotil. V napadeném rozhodnutí se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami a pouze přepsal ustanovení § 181 odst. 5 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služební zákon“), což nepovažuje za dostatečné odůvodnění rozhodnutí o vině žalobce.
4. V *druhém žalobním bodu* žalobce namítá, že správní orgány nedošly k takovým poznatkům, ze kterých by bylo možno dovodit oprávněné závěry o způsobení újmy na zdraví poškozené, čímž nebyla naplněna objektivní stránka přestupku. Žalobce poukazuje na skutečnost, že k ošetření poškozené došlo v nemocnici v Hořovicích, v níž poškozená pracuje. Samotné vyšetření trvalo pouhých 6 minut a celá diagnóza spočívala na subjektivní výpovědi poškozené. Dle žalobce, vzhledem k jeho robustní postavě a policejnímu výcviku, by musel poškozené způsobit daleko větší zranění, než jaká jsou popsána ve výroku rozhodnutí prvostupňového orgánu. Žádný ze správních orgánů nekonstatoval, že poškozené způsobil otevřenou ránu vlasové části hlavy, jak je popsáno v lékařské diagnóze.
5. Žalobce navrhl, aby soud obě rozhodnutí správních orgánů zrušil a přiznal mu náhradu nákladů řízení.
6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby a k meritu věci uvedl, že v odvolacím řízení přezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu, a neshledal důvody, které by vedly k jeho zrušení. Výpověď poškozené nepovažuje za rozporuplnou, byla potvrzena výpověďmi svědků O. N. a M. K. Záměnu slovního spojení při výpovědi poškozené formulované „úder pěsti“ a „úder otevřenou dlaní (facka)“ správní orgán přičítá rozrušení a stresu poškozené. Ke zpochybnění lékařské zprávy i samotného vyšetření z chirurgické ambulance žalovaný

připomíná, že ošetřující lékař postupoval podle lékařské etiky. Nadto žalobce ke svým tvrzením nepředložil žádný důkaz. K argumentaci žalobce ohledně možnosti způsobit poškozené větší zranění žalovaný uvedl, že kdyby popisovaným způsobem poškozenou napadl, pak se žalobce měl řídit především etickým kodexem příslušníka Policie České republiky, který jej zavazuje chovat se důstojně a důvěryhodně a jednat se všemi korektně a s porozuměním. Závěrem žalovaný uvedl, že se zabýval všemi odvolacími námitkami žalobce, celou spisovou dokumentací a napadeným rozhodnutím včetně řízení, které mu předcházelo, při rozhodnutí přihlédl ke všem okolnostem uvedeným v ustanovení § 181 služebního zákona. Napadené rozhodnutí ani celé řízení netrpí zásadními věcnými či právními vadami a obsahuje stanovené náležitosti.

7. V replice žalobce opět zpochybnil rozhodnutí obou správních orgánů.
8. Soud projednal věc bez nařízení jednání za situace, kdy účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem [ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].
9. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti:
10. Dne 2. 3. 2017 Mgr. E. N. (dále jen „oznamovatelka“) na linku 158 oznámila fyzické napadení svým manželem Ing. S. N. (dále jen „žalobce“) na cestě před místem jejího trvalého bydliště (zpráva Policie České republiky, Obvodního oddělení policie Zdice o postoupení spisu dle místní příslušnosti ze dne 2. 3. 2017).
11. Z lékařské zprávy nemocnice Hořovice ze dne 2. 3. 2017 vyplývá, že se oznamovatelka v 17,00 hodin dostavila do chirurgické ambulance, kde lékař diagnostikoval: „*otevřenou ránu vlasové části hlavy*“ vzniklou ze „*zachycení, rozdrvení, zmačknutí nebo usklepnutí do předmětů nebo mezi ně*“. Při ošetření lékař sdělila, že byla téhož dne kolem 15,30 hodin napadena žalobcem opakovanými ranami pěstí, rukou do vlasové části hlavy, nebyla v bezvědomí, vše si pamatuje, nezvracela. Vyšetřením poranění lékař konstatoval bolestivost, hybnost s bolestí bez omezení, nezjistil, že by došlo ke krvácení z nosu či uší, k porušení kontury lebky či k traumatu na skeletu. Oznamovatelce bylo doporučeno nošení krčního límce, který již měla doma z důvodu opakovaného traumatu, kontrola byla stanovena za 1 týden. Vyšetření bylo ukončeno v 17,06 hodin.
12. Z úředního záznamu Policie České republiky, Obvodního oddělení Zdice ze dne 2. 3. 2017 vyplývá, že policie téhož dne provedla záznam o prověření shora uvedeného oznámení vyslanou policejní hlídkou v 17,30 hodin v obci Chaloupky. Oznamovatelka hlídce po poučení dle ustanovení § 61 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, uvedla, že dne 2. 3. 2017 okolo 16,30 hodin měla v místě svého trvalého pobytu předat nezletilé děti žalobci. Děti nastoupily do žalobcova auta řízeného jejich synem O. N. Oznamovatelka se žalobce ptala, kdy děti vrátí. Ten neodpověděl a několikrát ji udeřil otevřenou dlaní pěti až deseti údery do hlavy. Rány cílily na celou oblast hlavy. Poté byla žalobcem chycena za kabát a smýknuta o zem. Slovně jím napadena nebyla.
13. Z úředního záznamu Policie České republiky, Obvodního oddělení Zdice ze dne 10. 3. 2017 vyplývá, že při provedeném šetření v místě bydliště oznamovatelky byl kontaktován pan M. K., který uvedl, že v daný den viděl žalobce a oznamovatelku hádat se u něj před hospodou, viděl, jak ji žalobce fackuje, a ta se ho snaží kopnout. Žalobce na oznamovatelku křičel sprosté nadávky, urážel ji. Pan K. otevřel okno a upozornil žalobce, aby toto ženě nedělal. Potom okno zavřel a více se o incident nezajímal.
14. Dne 22. 3. 2017 podala oznamovatelka Policii České republiky, Obvodnímu ředitelství policie Praha IV návrh na projednání přestupku a dne 3. 5. 2017 bylo zahájeno přestupkové řízení ve věcech služebního poměru žalobce.
15. Z protokolu o ústním jednání ze dne 27. 7. 2017 vyplývá, že téhož dne se ve věci projednání podezření ze spáchání jednání, které má znaky přestupku s Ing. S. N. (žalobcem) konalo jednání,

ke kterému byl předvolán žalobce, oznamovatelka, O. N., syn žalobce a oznamovatelky, a pan M. K.

16. Žalobce při jednání dne 27. 7. 2017 vypověděl, že dne 2. 3. 2017 jel se synem O. pro své nezletilé děti, na jejichž předání byl domluven s oznamovatelkou, která poté co dcery nasedly do auta, se naklonila do auta a ptala se, kdy žalobce dcery vrátí. Žalobce neodpověděl, měl za to, že ho chce vyprovokovat. Po opakovaném dotazu ji žalobce vyzval, aby vozidlo opustila. Oznamovatelka zůstala stát venku s otevřenými dveřmi. Do konfliktu se chtěl zapojit syn O., žalobce ho vyzval, aby zůstal sedět, sám vystoupil z vozidla. Konkrétně ke konfliktu s oznamovatelkou žalobce uvedl: „...pořád stála mezi dveřmi, které tak nešly zavřít a my jsme nemohli odjet. ..., chytíl jsem ji za kabát a snažil jsem se jí stáhnout z prostoru mezi dveřmi vozidla. Ona se snažila držet karoserie vozidla a pak se chytla mě a začala mě kopat do oblasti pravého stehna a pod pravé koleno. Přitom mi nadávala - kretěne, debile. Zatáhl jsem ji až k brance, byl to rychlý sled událostí, snažila se zachytit jednou rukou branky a stále se držela mě.... Když konečně pustila, šel jsem k vozidlu, zavřel jsem zadní dveře vozidla a nastoupil jsem na sedadlo spolujezdyce a uzavřel jsem dveře. V tu chvíli ona doslova dosprintovala k zadním dveřím vozidla. V tu chvíli jsem se zevnitř vozu snažil zablokovat zavírání dveří tlačítkem, což se mi nepodařilo, protože v tu chvíli dveře opět otevřela a postavila se do dveří. Zůstala tam stát. Já jsem opět vystoupil z vozidla, chytíl jsem ji za kabát, snažil jsem se jí odtáhnout od vozidla, abychom mohli odjet, opět do mě kopala se slovy - hajzle, debile, vzhledem k její naprosté zuřivosti jsem již nevěděl, jak se těmto atakům bránit, tak jsem pravou rukou, dlaní třemi prsty švihl po její levé tváři. Následkem této facky nebylo nic, neupadla, hlava se jí nepohnula. Dále se snažila mě kopnout.“ Žalobce dále vypověděl, že posunky naznačil, že uvedené chování oznamovatelky bylo naposledy a opět zavřel dveře automobilu. Konflikt pokračoval v opětovném otevření dveří automobilu oznamovatelkou, kdy žalobce opět vystoupil z vozidla, oznamovatelku odtahoval. Situaci dále žalobce vylicil takto: „Opět se mě snažila kopancemi napadnout..., ...opět jsem, jako v předešlých případech, abych předešel dalším atakům, dal lebkou facku třemi prsty pravé ruky, opět jsem na ní ukázel prstem a řekl, že tohle si ke mně dovolovat nebude. Poté jsem se otočil a šel zpátky do vozidla, kde jsem se posadil a uzavřel jsem dveře, navrhovatelka opět přiběhla k vozidlu. Postavila se do prostoru mezi dveře a bránila nám odjet. ... Opět jsem vystoupil, řekl jsem jí, ať tobo nechá, stáhl jsem ji od auta směrem ze svahu dolů.“ Z výpovědi žalobce vyplývá, že chování oznamovatelky se změnilo, začala křičet, aby jí žalobce nechal být, což přisuzuje tomu, že zaregistrovala pana M. K. Poté žalobce směrem k oznamovatelce udělal náznakově lekací pohyb s rukama před tělem, nasedl do vozidla a odjel.
17. Oznamovatelka při ústním jednání dne 27. 7. 2017 vypověděla, že při předávání nezletilých dětí dne 2. 3. 2017 se naklonila do auta, aby připoutala do sedačky mladší z nich. Přitom se žalobce zeptala, kdy děti vrátí, neboť na tom nebyli domluveni. Žalobce na otázku nereagoval a otázku nezodpověděl ani syn O., který žalobce doprovázel. Oznamovatelka otázku opakovala, a k napadení konkrétně do protokolu uvedla: „na to konto manžel prudce otevřel dveře od spolujezdyce a vyskočil z něj, kdy já jsem se lekla a couvla od auta, manžel mě chytíl zepředu za kabát, jak jsem couvla a on vyskočil, byla jsem k němu čelem. Chtěl mě odtáhnout pryč od auta, držel mě v úrovni trupu.... Dále si nejsem jistá, jak to pokračovalo dál, šlo o rychlý sled událostí, ale začal mě mlátit do hlavy. Tentokrát nešel dlaněmi, ale pěstmi do oblasti spánků z obou stran, střídal úderů na obě strany, střídal i obě své ruce, těch úderů bylo 5 až 6. Počtem si nejsem přesně jistá,.... Dále si nejsem přesně jistá, v jakém sledu,...., ale jsem si jistá, že jsem se snažila nechat otevřené dveře od auta, aby mi neodjeli bez odpovědi. Na to konto mě manžel chytíl za kabát, smýkl se mnou a odtáhl mě za branku, která odděluje pozemek mého domu a tam mě povalil na zem. Sprostě na mě řval, cituji: “krávo blbá“, další si již nevybarvuji, ještě řval: tohle si nebudeš dovolovat“. Z výpovědi oznamovatelky vyplývá, že měla odřená koleno, šla zpět k autu, vulgárně na sebe s žalobcem pokřikovali a poté žalobce zavřel dveře a odjeli. K dotazu prvostupňového orgánu uvedla, že se snažila, poté co jí žalobce udeřil do hlavy, jednou či dvakrát ho kopnout do rozkroku, což se jí nepodařilo.
18. Prvostupňový orgán při ústním jednání dne 27. 7. 2017 vyslechl svědka O. N., který ve své výpovědi uvedl, že řídil automobil, kterým přijel žalobce k oznamovatelce pro jeho sestry. Oznamovatelka je přivedla, a poté co si nastoupily do auta, se s nimi dlouho nakloněna do auta loučila. Žalobci položila otázku, kdy sestry vrátí. I poté co byl dotaz zodpovězen, ve vozidle

setrvala a bránila v odjezdu. Žalobce ji požádal, aby auto opustila, což neučinila. K události konkrétně uvedl: *“Otec vystoupil z auta a odtáhl matku z auta, ale nijak útočně, ale pomohl jí z auta ven. Chvilu stáli mimo auto, bylo puštěno rádio, takže nebylo slyšet, co si říkají, myslím, že tam padly nějaké nadávky. Myslím, že matka neustále opakovala, kdy mi vrátíš holky. Otec zavřel zadní dveře a sedl si na sedadlo spolujezdce. Načež matka opět přiběhla k vozidlu, otevřela zadní dveře a opět trvala na svém nesmyslném dotazu. Opět se opakovalo to, že otec vystoupil z vozidla a odtáhl matku od něj. Opět padly nějaké nadávky, z obou stran.... Otec uchopil matku za ruku a odtáhl ji od auta pryč. Matka se nijak nekácela, nepadala na zem, ale začala být agresivní a začala otce kopat. Levou nohou na jeho pravé stehno. Potom od sebe poodstoupili, probíhala nějaká verbální výměna.... Otec se otočil, aby zavřel dveře a dostal ránu ze zadu do nohy. Nevím, jestli byl zasažen, ale viděl jsem, že jeho směrem byl ze strany matky veden útok na nobu. Otec se potom vrátil a dal matce facku. Na dotaz uvádím, že dvě facky na levou tvář jeho pravou rukou.”* Svědek dále vypověděl, že proběhla verbální výměna, oznamovatelka na žalobce stále dotírala, žalobce na ní „bafnul“, ona odstoupila. Žalobce nakonec nastoupil do auta, zavřel zadní dveře a odjeli. Svědek nezaznamenal, že by oznamovatelka měla po tomto incidentu nějaká poranění.

19. K jednání o projednání přestupku byl předvolán k podání výpovědi pan M. K., který se z jednání omluvil a prvostupňový orgán zaznamenal úředním záznamem ze dne 20. 7. 2017 jeho telefonické sdělení. Z protokolu o projednání přestupku je pak zřejmé, že s tímto postupem žalobce i oznamovatelka souhlasili.
20. Prvostupňový orgán doplnil spisový materiál o lékařské zprávy z vyšetření oznamovatelky po napadení žalobcem v červenci roku 2015, úřední záznamy o podání vysvětlení oznamovatelky ze dne 6. a 7. 7. 2015, ze kterých vyplývá, že mezi žalobcem a oznamovatelkou již došlo ke konfliktu, po kterém oznamovatelka vyhledala lékařské ošetření a byla jí diagnostikována perforace bubínku, povrchní poranění nosu a krvácení z nosu. Dále byl připojen znalecký posudek zadavatele - Okresního soudu v Berouně, který byl vypracován ve věci návrhu péče o nezletilé děti žalobce a oznamovatelky.
21. Rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 23. 10. 2017 č. 419/2017 byl žalobce uznán vinným, že *„jinému ublížil na zdraví tím, že dne 2. 3. 2017 v období od 15:30 do 16:30 hodin v obci Chaloupky, v okrese Beroun, na cestě poblíž č. p. 43, úmyslně fyzicky napadl svou manželku Mgr. E. N., narozenou 9. 8. 1974, několika údery otevřenou dlaní do hlavy a poté ji chytil za kabát a smýkl s ní o zem, čímž jí způsobil pohmožděniny lebky a krční páteře, bez známek otřesu mozku, s doporučením nosit krční límec po dobu 1 týdne“* podle ustanovení § 49 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích.
22. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal opravný prostředek, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Žalovaný shledal v bodě IV. napadeného rozhodnutí, že přestupkové jednání žalobce bylo prokázáno výpovědi svědků O. N. a M. K., kteří oba vypověděli o přímých úderech vedených proti oznamovatelce, a poukázal na to, že sám žalobce doznal při ústním jednání o přestupku dne 27. 7. 2017, že oznamovatelku odtahoval od vozidla a opakovaně ji udeřil pravou rukou do tváře tzv. fackou (odst. 4 na str. 10 napadeného rozhodnutí). K lékařské zprávě ze dne 2. 3. 2017 odmítl žalovaný hodnotit postup lékaře a zpracování lékařské zprávy opírající se o jeho profesionalitu (rovněž odst. 4 na str. 10 napadeného rozhodnutí). Uvedl, že rozhodnutí prvostupňového orgánu je založeno na konkrétní důkazní situaci. K výši trestu žalovaný uvedl, že vzal v úvahu nevyřešenou rodinnou situaci žalobce, jeho přestupkovou historii a kladné služební hodnocení a ztotožnil se s jeho námitkou ohledně zohlednění podezření z jiných přestupkových jednání, která nikdy nebyla projednána (odst. 2 na str. 11 napadeného rozhodnutí). Uzavřel, že sankce ve formě uložení pokuty ve výši 3 000 Kč se pohybuje na spodní hranici zákonné sazby, jedná o přiměřenou výši s tím, že při určení výše trestu bylo přihlédnuto i k jednání samotné oznamovatelky.
23. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování

správního orgánu s odkazem na ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

24. Podle ustanovení § 49 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, v rozhodném znění, přestupku se dopustí ten, kdo jinému ublíží na zdraví.

Podle ustanovení § 49 odst. 4 zákona o přestupcích, v rozhodném znění, za přestupek podle odstavců 1 až 3 lze uložit pokutu do 20 000 Kč.

Podle ustanovení § 51 zákona o přestupcích není-li v tomto nebo jiném zákoně stanoveno jinak, vztahují se na řízení o přestupcích obecné předpisy o správním řízení.

Podle ustanovení § 55 odst. 1 a 5 správního řádu každý, kdo není účastníkem, je povinen vypovídat jako svědek; musí vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Správní orgán svědka před výsledkem poučí o důvodech, pro které nesmí být vyslýchán, o právu odeprít výpověď, o jeho povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčet a o právních následcích nepravdivé nebo neúplné výpovědi.

Podle ustanovení § 137 odst. 1 věta první a odst. 4 správního řádu k prověření oznámení, ostatních podnětů a vlastních zjištění, která by mohla být důvodem k zahájení řízení z moci úřední, opatřuje správní orgán nezbytná vysvětlení. Záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek.

Podle ustanovení § 180 odst. 1 a 3 služebního zákona služební funkcionář je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Služební funkcionář hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti.

Podle ustanovení § 181 odst. 5 služebního zákona, v rozhodném znění, v odůvodnění služební funkcionář uvede důvody vydání rozhodnutí, z jakých podkladů vycházel při rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při jejich hodnocení a při výkladu právních a služebních předpisů, jakož i způsob, jakým se vypořádal s návrhy a námitkami účastníka a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Odůvodnění rozhodnutí není třeba, jestliže služební funkcionář vyhoví žádosti účastníka v plném rozsahu.

25. Městský soud v Praze posoudil věc takto:

26. Soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadených rozhodnutí, když tato vada vylučuje jejich další, věcný přezkum.

27. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84). Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č. j. 6A 63/93-22).

28. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které

skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6A 48/92-23, publ. pod č. 27/1994 v SpP).

29. V daném případě žalobce tvrdí, že obě napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Soud se s touto námitkou ztotožnil a to z následujících důvodů:
30. V obecné poloze soud nejprve uvádí, že s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné rozhodnutí I. stupně i rozhodnutí žalovaného posuzovat jako celek; případné vady odůvodnění rozhodnutí I. stupně tak mohl zhojit žalovaný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47). Soud rovněž upozorňuje, že zrušení správního rozhodnutí výlučně pro nepřezkoumatelnost vylučuje možnost věcného posouzení žalobních bodů, a tím pádem se prodlužuje celková délka sporu, což neprospívá ani účastníkům řízení, ani správním orgánům. Správní orgány jsou vázány zásadou volného hodnocení důkazů, podle níž hodnotí každý důkaz zvlášť, posléze také všechny důkazy v jejich souhrnu, podle své úvahy. Důkazy musí být získány a hodnoceny v zákonných mezích.
31. Je nutno připomenout, že judikatura opakovaně dovodila, že v řízení o přestupku je na místě analogicky aplikovat pravidla stanovená trestním právem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008 č.j. 1 As 27/2008-67).
32. V daném případě prvostupňový orgán v rozhodnutí pouze popsal obsah správního spisu a konstatoval, že: „*Posouzením a následným vyhodnocením dosud zdokumentovaných skutečností je namístě učinit závěr, že v průběhu incidentu, který je vyústěním dlouhodobých a zatím nevyřešených sporů mezi manžely ohledně úpravy poměrů ve vztahu k nezletilým dětem a rozvodového řízení, došlo k vzájemnému napadení mezi jmenovaným a Mgr. E. N., a to jak fyzickému tak verbálnímu. Ze strany jmenovaného došlo vůči Mgr. E. N. k úmyslnému fyzickému napadení, jehož výsledkem je ublížení na zdraví Vyhodnocením podkladových materiálů bylo prokázáno, že policista se ve výroku popsaného jednání dopustil, toto jednání policisty naplňuje podstatu dle ustanovení 49 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích.*... Z takto stroze pojatého odůvodnění však nelze seznat, jak prvostupňový orgán důkazy hodnotil a to jednotlivě i ve vzájemné souvislosti, jaké závěry z nich učinil, co z nich vzal za prokázané a co nikoli, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil, jak se vypořádal s námitkami účastníků a jejich vyjádřeními, případně s jejich rozpornými výpověďmi, jak se vypořádal s rozporem mezi záznamem o ošetření oznamovatelky a jí uváděným zdravotním stavem po oznámeném napadení žalobcem. Nelze odhlédnout ani od toho, že takto správním orgánem I. stupně popsán skutkový stav (vzájemné napadení) neodpovídá popisu skutku uvedenému ve výrokové části rozhodnutí ani ve výpovědi svědka O. N.
33. Výše uvedené závěry lze vztáhnout i na napadené rozhodnutí. Žalovaný v něm pouze zopakoval dříve provedené důkazy a k jejich hodnocení uvedl: „*Výrok rozhodnutí je přímo opřen o konkrétní důkazní situaci, která je pregnančně popsána a doložena. Odvolací orgán se ztotožnil s názorem služebního funkcionáře a senátu, jak výše uvedeno. Napadené rozhodnutí má veškeré zákonné náležitosti a prošetření předmětné události bylo provedeno v potřebném rozsahu, jak je patrné z obsáhlé spisové dokumentace.*“
34. Výše uvedený závěr je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 4. února 2009, č. j. 1 As 90/2008-180, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou dokazování ve správním řízení a vyslovil, že: „*Logická a ničím nenarušovaná soustava vzájemně se doplňujících nepřímých důkazů musí spolehlivě prokazovat všechny okolnosti spáchaného skutku, majícího znaky skutkové podstaty přestupku, nad vši rozumnou pochybnost stavět najisto, že se jednání dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen, a současně vylučovat možnost jiného závěru.*“ Dále lze odkázat i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As

93/2015-41, z něhož vyplývá, že „V přestupkovém řízení je třeba klást zvýšené nároky na rozsah a způsob zjišťování podkladů rozhodnutí a v jejich světle potom vykládat obecná ustanovení správního řádu. Proto je klíčovou povinností správních orgánů postupovat ve shodě se zásadou materiální pravdy (§ 3 správního řádu), jakož i zásadou vyšetřovací (vyhledávací) podle § 50 odst. 3 věty druhé tébož zákona.“

35. Ačkoliv shledal soud napadená rozhodnutí nepřezkoumatelnými, shledává vhodným dále upozornit i na skutečnost, že z napadených rozhodnutí vyplývá, že správní orgány vycházely z výpovědi dvou svědků, a to M. K. a O. N. Při hodnocení důkazů kladly „výpovědi“ M. K. stejnou váhu jako výpovědi svědka O. N., ačkoliv se z nařízeného jednání omluvil a prvostupňový orgán vyšel ze zaznamenané „telefonické výpovědi“, při které nebylo možno ani ověřit totožnost kontaktovaného. K tzv. „výpovědi svědka“ K. soud uvádí, že jediný legitimní postup, kterým bylo možno v daném případě provádět výslech svědka je upraven v ustanovení § 51 zákona o přestupcích ve spojení s ustanovením § 55 odst. 5 správního řádu. Žádný z úředních záznamů obsažených ve spise, tedy úřední záznam ze dne 10. 3. 2017 zachycující šetření na místě, kde byl přítomen M. K., a úřední záznam ze dne 20. 7. 2017, kdy byl zaznamenán telefonický hovor s M. K., nemůže představovat výslech svědka a nebylo je možno jako „výpověď svědka“ vůbec použít. Tuto vadu nelze zhojit tak, jak učinil prvostupňový orgán, že si vyžádal souhlas žalobce i oznamovatelky o tom, že jim „telefonická výpověď“ postačuje. Prvostupňový orgán měl přítomnost svědka zajistit novým předvoláním či jeho předvedením, případně mohl ze zdravotních důvodů provést výslech v místě pobytu jmenovaného.
36. Soud dále k výpovědi svědka O. N. uvádí, že jím popsany skutkový děj se neshoduje s popisem události oznamovatelkou, která uvedla, že úder pěsti žalobce následovaly poté, co žalobce prudce vystoupil z vozidla po opakované otázce ohledně předání nezletilých dětí. Dle oznamovatelky následovala její bezúspěšná snaha kopnout žalobce do rozkroku, smýknutí a zatažení za branku ze strany žalobce a odjezd žalobce. Po smýknutí měla mít oznamovatelka odřené koleno, neuvedla, že by měla nějaká poranění na hlavě, pouze to, že cítila rány do hlavy. Svědek však událost popsal tak, že žalobce nejprve oznamovatelku odtahoval od vozidla poté, co se dožadovala odpovědi na otázku ohledně předání nezletilých dětí a za tímto účelem stála mezi dveřmi automobilu, které tak nešly zavřít. Oznamovatelka na toto odtažení reagovala tak, že žalobce kopl několikrát do nohy a poté jí teprve žalobce dal dvě facky, aniž by po nich byla oznamovatelka poraněna. Uvedené rozpory ve výpovědích nebyly správními orgány nijak hodnoceny.
37. Žalobce ve své výpovědi nepopírá, že oznamovatelku chytil za kabát a snažil se jí odtáhnout od vozidla a ani to, že na její kopnutí reagoval tím, že jí pravou rukou třemi prsty švihl do levé tváře. Nicméně ani uvedená výpověď žalobce nezabývá správní orgány povinností zjistit takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 180 odst. 1 služebního zákona. Konkrétně z rozhodnutí obou správních orgánů nevyplývá, z jakých důkazů dovodily závěr o jednání žalobce popsany ve skutkové větě rozhodnutí. Z provedených důkazů také nevyplývá, z čeho správní orgány dovodily, že by žalobce smýkl oznamovatelku o zem, čímž jí měl způsobit pohmožděliny lebky a krční páteře bez známek otřesu mozku. Z napadených rozhodnutí není ani zřejmé, jak správní orgány hodnotily událost z časového hlediska, když oznamovatelka uvedla při ošetření nemocnicí v Horoměřicích, že k útoku došlo v 15,30 hodin, do nemocnice se tak dostavila až 1,5 hodiny poté co k jejímu poranění došlo a při prověření události Policií ČR stanovila čas útoku na 16,30 hodin, jak vyplývá z úředního záznamu ze dne 2. 3. 2017. Lze rovněž dodat, že v rozhodnutích absentuje hodnocení zjištění správních orgánů ohledně poranění oznamovatelky, když z výpovědi oznamovatelky vyplývá, že měla odřené koleno a z výpovědi svědka O. N. vyplývá, že neměla žádné viditelné poranění, přitom v lékařské zprávě oznamovatelky sepsané ošetřujícím lékařem v nemocnici dne 2. 3. 2017 v 17,00 hodin, je uvedeno, že oznamovatelka utrpěla otevřenou ránu vlasové části hlavy bez uvedení, zda šlo o levou či pravou stranu hlavy, velikosti a hloubky zjištěné rány.
38. Z výše uvedených rozporů vyplývá, že námitka žalobce, že napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná a potažmo, že ani nebyl řádně zjištěn skutkový stav odpovídající ve výroku

rozhodnutí popsanému ději, je důvodná. Správní orgány v průběhu přestupkového řízení nepostavily najisto a v napadených rozhodnutích absentuje, kdy k útoku došlo, kdo ho zahájil, zda oznamovatelka kopnutím žalobce nebo žalobce jako reakci na dotazy oznamovatelky, zda byl úder veden pěstí či dlaní, kolik úderů měl žalobce proti oznamovatelce vést, na jakou část hlavy tyto údery měly směřovat, zda po úderech měla oznamovatelka nějaké poranění hlavy a o jaké poranění se jednalo, zda bylo ošetření oznamovatelky v nemocnici skutečně důsledkem útoku žalobce a zda oznamovatelka byla žalobcem smýkána. Správní orgány obou stupňů v rozhodnutí rezignovaly na řádné hodnocení důkazů, tak jak je zavazuje ustanovení § 180 odst. 3 a § 181 odst. 5 služebního zákona.

39. S ohledem na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, se soud již nezabýval druhým žalobním bodem.
40. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti městský soud napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vrací věc žalovanému k dalšímu řízení.
41. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu jeho nákladů řízení. Přiznané náklady řízení představují zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem vyčíslené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a to za dva úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby) včetně tzv. režijního paušálu, avšak bez navýšení o daň z přidané hodnoty, jejímž plátcem zástupce žalobce není (k výzvě soudu nezaložil doklad o registraci k DPH). Přiznaná náhrada žalobcových procesních nákladů tak činí celkem 9 800 Kč. Soud nepřiznal právnímu zástupci žalobce odměnu za zaslanou repliku, neboť v ní nebyly uvedeny žádné nové skutečnosti.

Poučení:

Kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V takovém případě lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. října 2019

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu